

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Simony Hájkové v právní věci žalobce: **D. V. H.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2017, č. j. MV-168787-4/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 3. 2018, č. j. 30 A 44/2017 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutím ze dne 18. 11. 2016, č. j. OAM-1860-23/ZR-2015, zrušilo dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen zákon o pobytu cizinců), žalobci povolení k trvalému pobytu. Učinilo tak na základě zjištění, že žalobce byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2013, sp. zn. 4 T 13/2013, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 2014, sp. zn. 11 To 3/2014, odsouzen za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku a zločin krádeže dle § 205 odst. 1 písm. b) a odst. 4 písm. a) a c) trestního zákoníku k trestu

odnětí svobody na sedm let, propadnutí částky 520.000 Kč a propadnutí motorového vozidla.

[2] V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Vzhledem k tomu, že žalobce představuje závažné nebezpečí pro veřejný pořádek v důsledku vysoce nebezpečné trestné činnosti, které se dopouštěl, neshledal žalovaný, že by zrušení povolení k trvalému pobytu představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný sice akceptoval žalobcem tvrzené skutečnosti, že má na území ČR družku a nezletilé dítě, avšak uvedl, že rodinné vazby žalobce na tyto osoby budou beztak oslabeny dlouholetým pobytem žalobce ve vězení a mimoto v souvislosti se zrušením povolení k pobytu žalobci nebyl uložen zákaz pobytu na území. Navíc žalovaný zohlednil to, že žalobce si zrušení povolení k pobytu zavinil sám svou závažnou trestnou činností.

[3] V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce uvedl, že toto rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nepřiměřené. Žalobce totiž v průběhu řízení navrhl provedení důkazu výslechem sebe jako účastníka řízení a dále své družky jako svědkyně. Pokud správní orgány tento návrh na provedení důkazů neakceptovaly, porušily svou povinnost zjistit skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. To nelze akceptovat, zejména za situace, kdy správní řízení trvalo 15 měsíců. Správní orgány zejména nezjistily, jak konkrétně by vycestování žalobce zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života. Pouhé konstatování, že žalobce má družku a nezletilého potomka v tomto ohledu není dostatečné. Jedině družka žalobce mohla dostatečně vylíčit, jak by na ni a dítě vycestování žalobce konkrétně dopadlo, zda by případně následovala žalobce do země původu, nebo zda by došlo k ukončení jejich vztahu.

[4] Krajský soud nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Vyšel z rozsudku NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30, který se zabýval obdobným případem, kdy žalobce páchal srovnatelnou trestnou činnost (byl mu však uložen nižší trest než v projednávané věci), na území ČR měl manželku a nezletilé děti, avšak přesto tento zásah do rodinného života vzhledem k závažnosti trestné činnosti páchané cizincem nebyl shledán nepřiměřeným. Pokud žalobce namítal neprovedení účastnického výslechu, krajský soud poukázal na to, že žalobce měl dostatečný prostor předestřít svou verzi skutkového stavu správnímu orgánu, a okolnosti zakládající soukromý a rodinný život žalobce na území nejsou sporné. Výslech žalobce i jeho družky by tedy byl nadbytečný.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[6] Stěžovatel opětovně napadl postup správních orgánů, které neprovedly navržený důkaz výslechem stěžovatele a jeho družky. Správní orgány tak porušily svou povinnost zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností a zohlednit i skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele z úřední povinnosti. Správní orgány považovaly návrh stěžovatele za obstrukční, přesto že samy byly ve věci dlouhodobě nečinné. Posouzení zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života stěžovatele je tedy založeno pouze na domněnkách. Správní orgány tak nezjistily, kdy a jak se stěžovatel s družkou seznámili, od kdy žijí ve

společné domácnosti, co by pro ni ukončení pobytu stěžovatele v ČR znamenalo, zda by jej následovala do země původu apod. Pokud správní orgány nezjistily bližší podrobnosti ohledně zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele, nemohly jej ani správně poměřit s porušením veřejného pořádku ze strany stěžovatele.

[7] Správní orgány tak např. ani nezjistily počet dětí stěžovatele, jejich státní příslušnost. Ohledně potřebnosti výslechu stěžovatele a jeho družky stěžovatel poukázal na obdobný případ rozhodovaný stejným krajským soudem pod sp. zn. 57 A 6/2016, který krajský soud posoudil odlišně. Krajský soud nezohlednil zásadu vyšetřovací zakotvenou v § 50 odst. 3 správního řádu a nesprávně přenesl důkazní břemeno na stěžovatele.

[8] Stěžovatel dále uvedl, že mimo nezletilé dítě D. M. A., které má vietnamské občanství a které vzaly správní orgány v úvahu, má ještě další nezletilé děti (dosud v jeho věci nezohledněné, které stěžovatele nemají zapsané jako otce, avšak stěžovatel je dle svého tvrzení jejich biologickým otcem a rovněž se o ně od malička staral) C. K. L. a C. D. T., které mají české státní občanství, a lze si tak stěží představit, že by stěžovatele následovaly do Vietnamu. Proto je aplikace právního názoru vysloveného v rozsudku NSS č. j. 2 Azs 147/2016 - 30 na případ stěžovatele nepřípadná. Stěžovatele jeho rodina ve věznici pravidelně cca jednou za měsíc navštěvuje a po jeho propuštění z výkonu trestu lze očekávat obnovení rodinného života. V ČR žijí i další vzdálenější příbuzní stěžovatele a stěžovatel žil v ČR od roku 1996.

[9] Žalovaný se vyjádřil ke kasační stížnosti tak, že zrušení povolení k trvalému pobytu nevylučuje automaticky možnost udělení jiného pobytového oprávnění [např. dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců], na jehož základě by stěžovatel mohl na území setrvat. S obsahem napadeného rozsudku krajského soudu se žalovaný ztotožňuje a kasační stížnost považuje za nedůvodnou.

[10] V replice stěžovatel zopakoval svou argumentaci uvedenou v kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Ze spisů správních orgánů Nejvyšší správní soud zjistil, že v řízení před správním orgánem prvního stupně stěžovatel poté, co jeho zmocněnec oznámil převzetí zastoupení (dne 25. 1. 2016) a byl opakovaně vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí (27. 1. 2016 a 25. 8. 2016), v podání ze dne 26. 9. 2016 uvedl, že navrhuje výslech svůj a své družky za účelem zjištění přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, aniž by blíže specifikoval skutečnosti, které by měly být výslechem účastníka, resp. svědka, zjištěny.

V odvolání ze dne 12. 12. 2016 proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně stěžovatel nesouhlasil s postupem správního orgánu prvního stupně (neprovedení navržených výslechů), ani zde však neuvedl (nad rámec zcela obecné právní argumentace) žádné konkrétní skutečnosti, které měly být výslechem zjištěny.

[14] Žalovaný odvolací námitku týkající se neprovedení navržených důkazů výslechem stěžovatele a jeho družky vypořádal tak, že správní orgán prvního stupně vzal v potaz existenci rodinných vazeb stěžovatele na území České republiky (družka a nezletilé dítě) a tento vztah k rodinným příslušníkům považoval za skutečný. Správní orgán prvního stupně zohlednil i dlouhou dobu, po kterou stěžovatel pobývá na českém území, avšak ani tyto okolnosti nepřeválily nad závažností protiprávního jednání, kterého se stěžovatel dopustil. Výslech stěžovatele či jeho družky by byl potřebný v případě, že by správní orgány hodlaly skutečnost jeho rodinných vazeb na území zpochybnit, což se však nestalo, a výslech uvedených osob proto nemohl nic nového pro rozhodnutí relevantního přinést. Stěžovatel měl v řízení dostatek příležitostí sdělit podstatné okolnosti týkající se zásahu zrušení trvalého pobytu do jeho soukromého a rodinného života, avšak neučinil tak. Provedení navržených výslechů by tak bylo nadbytečné a mohlo by pouze přinést odklad rozhodnutí v řízení. Není pravdou, že by správní orgány v obdobných řízeních cizince a jejich rodinné příslušníky vyslýchaly vždy. Přistupují k tomu pouze v případech, kdy okolnosti týkající se rodinných vazeb nelze ověřit jinými prostředky (např. z úředních evidencí či dalších zajištěných důkazů). V případě stěžovatele tomu ovšem bylo jinak.

[15] S ohledem na výše uvedené má Nejvyšší správní soud za to, že krajský soud správně vypořádal stěžejní žalobní námitku týkající se údajně nedostatečně zjištěného skutkového stavu v důsledku nevyhovění důkazním návrhům stěžovatele. Za situace, kdy z jiných podkladů bylo bezpečně zjištěno, že stěžovatel na českém území má skutečné rodinné vazby na družku (C. T. M. A.) a nezletilé dítě (D. M. A.) a stěžovatel ohledně tohoto zjištění v rámci svých vyjádření v řízení před správními orgány ničeho nenamítal, a výslech svůj a své družky navrhl zcela formálně, bez konkrétního vysvětlení, jaké skutečnosti mají být výslechy zjištěny, vskutku nelze provedení navržených výslechů striktně vyžadovat. Pokud jde o navržený účastnický výslech, stěžovatel zastoupený v řízení před správními orgány specializovaným advokátem měl dostatek prostoru pro sdělení všech okolností, které jsou dle jeho názoru pro posouzení přiměřenosti zrušení trvalého pobytu relevantní.

[16] Jestliže až v řízení před správními soudy stěžovatel uváděl, že z výslechu družky stěžovatele měly vyplynout relevantní okolnosti, např. délka společného soužití či její postoj v případě nuceného vycestování stěžovatele, je třeba uvést, že dlouhodobost soužití správní orgány nesporovaly (syn stěžovatele a jeho družky D. M. A. se narodil již v roce 2010). Při posuzování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života správní orgány vycházely i z možnosti přerušení rodinného soužití stěžovatele, přičemž ovšem intenzita těchto rodinných vztahů bude nepochybně narušena dlouhodobým pobytem stěžovatele ve výkonu trestu, a na druhou stranu je možné, že stěžovatel získá po propuštění jiné pobytové oprávnění (Nejvyšší správní soud připouští, že tato možnost je pouze hypotetická). Za těchto okolností by ostatně výslech družky stěžovatele v době správního řízení ohledně jejího možného postoje v době propuštění stěžovatele stejně nemohl vést ke spolehlivému zjištění zcela relevantních skutečností, neboť by se mohl týkat pouze jejího názoru na to, co má nastat v relativně vzdálené budoucnosti, přičemž

v mezidobí může nastat celá řada nových skutečností, které její vztah ke stěžovateli mohou podstatně změnit.

[17] K této otázce lze tedy uzavřít, že správní orgány nepochybily, pokud za výše popsané procesní situace navržený výslech stěžovatele a jeho družky neprovedly.

[18] Pokud jde o samotné posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života stěžovatele, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že tento žalobní bod, jak byl uplatněn v žalobě proti rozhodnutí žalovaného, byl formulován pouze velmi obecně s tím, že své úvahy správní orgány založily na domněnkách, aniž by zjistily řádně skutkový stav. Stěžovatel však neuvádí, které konkrétní úvahy správních orgánů byly nesprávné a z jakých konkrétních důvodů je dopad zrušení trvalého pobytu do soukromého a rodinného života stěžovatele nepřiměřený. Za těchto okolností postačí též obecnější vypořádání této námitky krajským soudem (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud zde musí vyslovit souhlas k připodobnění posuzované věci k případu rozhodnutému v rozsudku NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30. V obou případech šlo o obdobnou trestnou činnost cizince, v obou případech měl cizinec na území České republiky partnerku (v případě posuzovaném odkazovaným rozsudkem šlo dokonce o manželku) a dítě (v onom případě dokonce více dětí). Jako v citovaném rozsudku, tak i v nyní posuzované věci lze dojít k závěru, že zájem na ochraně společnosti před těmito pachateli trestné činnosti převažuje v těchto konkrétních případech nad zásahem do jejich soukromého a rodinného života.

[19] Konečně stěžovatel analogii s rozsudkem č. j. 2 Azs 147/2016 - 30 zpochybňoval zcela novými okolnostmi týkajícími se jeho rodinného života, které dosud nezmínil ani v řízení před správními orgány ani v řízení před krajským soudem, ačkoli mu v tom nic nebránilo. Konkrétně se jedná o jeho údajné otcovství k dalším dětem, údajně s českým občanstvím a dále pobyt dalších příslušníků stěžovatelovy širší rodiny v ČR. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s. brání tomu, aby k takto nově až v řízení před kasačním soudem uplatněným skutečnostem přihlížel.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[20] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[21] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. srpna 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu